ŞEDINŢA COMITETULUI OLIMPIC AL UNIUNII SOVIETICE

De curând a avut loc la Moscova şedinţa Comitetului Olimpic al Uniunii Sovietice.

Au luat parte sportivi de frunte, conducători şi activişti ai organizaţiilor sportive din URSS, printre care maeştrii emeriţi ai sportului V. A. Andreev, I. I. Anikanov, F. K. Vanin, V. A. Granatkin, N. I. Dumbadze, N. F. Lisov, A. G. Mazur, N. G. Ozolin, Z. G. Romanova, A. D. Smirnov, S. S. Spandarian, preşedinţii secţiilor unionale pentru diferite sporturi şi alţii.

Analizând problema Olimpiadei care vine, Comitetul Olimpic al URSS a luat hotărîrea să comunice Comitetului de organizare al celei de a XV-a Olimpiade, consimţământul prealabil al participării sportivilor sovietici la cea de a XV-a ediţie a Jocurilor Olimpice, care va avea loc între 19 Iulie — 3 August 1952 în oraşul Helsinki (Finlanda).

Perspective noi pentru literatura sportivă

L-am urmărit îndelung cu privirea prin mulţimea de oameni care intrau şi ieşeau din librărie. Înalt şi svelt, cu chipul plin de sănătate, îşi îndemna tovarăşul spre masa pe care stăteau rânduite nenumărate cărţi cu coperţile viu şi atrăgător colorate.

Discuta preocupat, cu gesturi largi şi repezi:

— Uite, vezi... Mereu alte şi alte cărţi sportive! ...Mi-am făcut până acum o adevărată bibliotecă! ...Nu-mi lipsesc nici cărţile de literatură sportivă: „Roţiţa lui Costan" şi „Recordul" ...„Oameni noi pe stadion" ...„Primul record" ...Le-am cumpărat pe toate!

A cercetat apoi cu nerăbdare „noutăţile" şi a plecat într'un târziu cu un pachet voluminos sub braţ. Acasă, la gura sobei, va răsfoi desigur fiecare carte din care va desprinde multe şi folositoare învăţăminte...

Mi-am amintit în clipele acelea de „literatura" sportivă care stătea înainte vreme la dispoziţia tineretului: romane eftine, de duzină, care preamăreau cele mai josnice instincte ale omului.

„Mănuşa care ucide"... „Regele knock-outului"... „Jocheul asasin"; iată numai o mică parte dintre romanele care erau lansate odinioară cu surle şi fanfare, pentru a perverti gusturile tineretului, pentru a-l îndepărta dela preocupările sale firesti şi pentru a-l atrage în mocirla sportului burghez, putred şi corupt.

Câtă deosebire între aceste triste amintiri şi minunatele romane şi nuvele care ies acum de sub teascurile editurilor, pornind să răspândească lumină, să educe, să contribuie la formarea unei generaţii oţelite!

Iar bucuria noastră este cu atât mai mare cu cât prin puzderia de romane, nuvele şi schiţe şi-au făcut apariţia primele lucrări de literatură sportivă. Un început a fost publicarea nuvelei „Adevărata victorie" de Jack Berariu şi George Mihalache în Editura Cultură Fizică şi Sport. Nuvela — care trata un subiect simplu, desprins din viaţa satelor noastre în care se înfiripă o harnică activitate sportivă — s'a bucurat de succes şi a stimulat munca creatoare a altor tineri scriitori.

Au mai trecut de atunci câteva luni şi — tot în Editura Cultură Fizică şi Sport — a apărut un volum care cuprinde două nuvele: „Roţiţa lui Costan" de Victor Vântu şi „Recordul" de Tudor Vornicu.

In nuvela „Roţiţa lui Costan", tânărul autor Victor Vântu descrie un episod din viaţa harnicilor constructori ai Canalului Dunăre-Marea Neagră. Acţiunea, bine condusă şi vioaie, este plină de un optimism viguros. Deasemenea, Tudor Vornicu deapănă în nuvela „Recordul" povestea unui tânăr pescar de pe malul Dunării, care a îndrăgit bucuriile vieţii sportive. Nuvela „Recordul" este scrisă cu talent şi deschide autorului frumoase perspective.

O lăudabilă iniţiativă a Editurii Cultură Fizică şi Sport a fost aceea de a pune la îndemâna sportivilor o seamă de traduceri din literatura sportivă sovietică. Astfel, apariţia volumului de nuvele „Primul record" de V. Utcov şi a povestirilor despre cunoscuţii sportivi sovietici Nina Dumbadze, Maria Isakova, Nicolai Karaculov şi alţii a fost întâmpinată cu nespusă bucurie. Ele constituie — prin tematica lor — un exemplu convingător pentru unii dintre creatorii de literatură din ţara noastră, care încă mai desconsideră acest gen de muncă literară.

Cea mai recentă carte de literatură sportivă apărută în vitrinele librăriilor este volumul de nuvele „Oameni noi pe stadion", care înmănunchează încercările tinerilor scriitori N. S. Ambrozie, C. Beiu şi George Mihalache. Cu toate scăderile şi lipsurile celor trei nuvele — apărute în îngrijirea Editurii de Stat pentru Literatură şi Artă — ele sunt îmbucurătoare pentrucă îmbogăţesc literatura noastră sportivă.

Deasemenea, în acest an au apărut în ziarul „Sportul Popular" şi în revista „Stadion" o serie de nuvele şi schiţe.

Apariţia primelor lucrări de literatură sportivă demonstrează în mod categoric că există de acum create posibilităţile pentru o largă desvoltare a literaturii sportive. Scriitorii se pătrund încetul cu încetul de importanţa acestui domeniu de activitate şi mulţi dintre ei iau condeiul în mână pentru a răspunde cu opere de bună calitate acestei cerinţe a masselor de tineri sportivi din ţara noastră.

Există încă o oarecare rezistenţă a scriitorilor noştri mai vârstnici faţă de literatura sportivă. Deaceea, nu este deloc întâmplător faptul că nuvelele apărute până acum sunt datorite unor scriitori tineri, fără experienţa necesară unor lucrări de mare amploare.

Cu toate acestea, unul dintre cei mai valoroşi scriitori ai patriei noastre — academicianul Camil Petrescu — se preocupă în largă măsură de această problemă. In prefaţa sa la volumul „Oameni noi pe stadion", academicianul Camil Petrescu spune:

„In romanul pe care îl am pe şantier încă de ani de zile, sportul ocupă un loc însemnat. E vorba de vremea când de îndată ce un sector sportiv începea să capete favoarea publicului el devenea în genere pradă întreprinzătorilor afacerişti. Era îndeosebi cazul fotbalului şi al boxului, care izbuteau să adune pe arene mari mulţimi, puse să plătească scump dreptul de a privi".

Exemplul marelui scriitor Camil Petrescu trebue să stimuleze un număr cât mai mare de creatori de literatură din ţara noastră. Sportivii aşteaptă realizări frumoase din partea poeţilor şi prozatorilor care au datoria de onoare de a dălţui în fraze minunate efortul lor pentru a contribui din plin la construirea socialismului şi la apărarea păcii.

Un sprijin de seamă în munca scriitorilor este — în această privinţă — Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. asupra problemei stimulării şi desvoltării continue a culturii fizice şi sportului. Hotărîrea trasează sarcini importante scriitorilor şi editurilor, care au datoria de a contribui în felul acesta la desvoltarea activităţii de cultură fizică şi sport şi la formarea unor oameni de tip nou, dârzi şi neînfricaţi apărători ai păcii şi ai libertăţilor noastre scumpe.

In anul 1951, literatura sportivă a făcut primii săi paşi înainte. Pentru anul care va începe peste câteva zile sunt deschise largi perspective de desvoltare acestui sector de muncă literară. Exemplul minunaţilor scriitori sovietici trebue să ne însufleţească în permanenţă şi să însemne un imbold de a făuri lucrări de înaltă valoare.

Sportivii noştri sunt încrezători în forţele scriitorilor noştri şi — deaceea — aşteaptă dela ei romane, nuvele şi poezii de cea mai bună calitate care să reflecte în toată amplitudinea sa avântul mişcării noastre de cultură fizică şi sport.

MARIUS GODEANU

Mândria laminatorilor dela uzina treia

Să tot fie un an de atunci.

Peste uzină, peste sat, peste valea Hăvău şi până hăt departe sub zările învăluite în ceaţă, coborau încet fulgi de zăpadă. Atunci când înălţimile văzduhului începeau să se lumineze în strălucirea şarjelor, fulgii albi împrumutau parcă din scânteierea argintie a şuvoiului de oţel topit, ce aluneca spre vagonet.

Schimbul doi intrase demult la lucru. Trenul care coboară dinspre Subcetate spre Caransebeş îşi chiuia dorul depărtărilor dincolo de dealurile Obrejei purtând sute de muncitori cu feţele înegrite de fum sau de ulei, cu trăsături aspre de păreau tăiate în bronz, dar cu vorba domoală. Erau muncitorii din primul schimb. Se întorceau spre casă. Unii fumau trăgând puternic din ţigară. Alţii priveau liniştiţi şi gânditori pe fereastră întinderile albe, încremenite sub gerul tăios. Fiecare ducea cu el dorul pentru cei de acasă.

Şi în timp ce trenul cu ferestrele luminate străbătea ca o nălucă prin liniştea nopţii, colo sus — în cămăruţa ceia mică, o seamă dintre muncitorii din primul schimb s'au adunat la sfat. Despre câte n'au vorbit ei în seara aceia!

Cuvintele fiecăruia răsunau răspicat. Erau vorbe pornite drept din inimă. Când şeful de echipă, Szatmari Anton, a prins a vorbi despre Cincinal, simţeai cum privirile tuturor se luminează şi dincolo de noianul de cifre despre care amintea vrednicul lor tovarăş de muncă, ei vedeau cum uzina lor creşte... cum se înalţă noi ateliere... cum în ferestrele căsuţelor din satele înşirate pe văile Hăvăii se aprind lumini de argint venite pe fir, de sus dela hidrocentrala ce va stăvili în barajele ei apele repezi de munte... şi auzeau parcă cum saltă în albia Canalului apele învolburate ale Dunării...

Apoi au vorbit despre lucrul din uzină, despre laminoare, despre harnicii călitori dela cuptoare.

Unii au adus vorba şi despre greutăţile pe care le întâmpină la lucru. Hainele de protecţie au sosit târziu... grămezile de platine stau acoperite de zăpadă... două laminoare merg greu...

„Îi drept că multe mai avem de făcut, că în calea noastră stau greutăţi. Dar cine a spus vreodată că drumul nostru spre o viaţă tot mai bună e neted, fără cotituri şi fără suişuri? Deaceea suntem comunişti, să biruim greutăţile şi să facem ca fiecare din cifrele despre care grăia Anton să se transforme în noi fabrici şi uzine, în şcoli mari şi luminoase în sute şi mii de vagonete de cărbune în tone de oţel!"

Aşa şi-a încheiat vorba încălzitorul Mihai Birău. Şi faţa lui aspră şi bronzată de arşiţa cuptorului a căpătat o înfăţişare atât de blândă şi vorba lui liniştită a devenit atât de înflăcărată, încât fiecare simţea pe organizatorul grupei de partid foarte aproape de el, iar vorbele lui încălzea inimile tuturor.

Într'un târziu a vorbit şi lăcătuşul Carol Hrudei. E un om mic de statură, cu păr negru, cu vorba potolită. Să tot aibă vreo 30 de ani.

— „Vedeţi o să vă spun şi eu ceva. Mă gândesc de mult la treaba asta şi pentrucă suntem aci, cu toţii, o să-mi spuneţi şi părerea voastră. Vroiam să vă vorbesc mai de mult. Dar nu ştiu cum... gândeam că avem mereu alte lucruri mai de seamă. Numai după ce am stat de vorbă cu tovarăşul Smanioti şi am citit şi o broşură pe care mi-a dat-o el, am ajuns cu gândul că nu am dreptate. De aceia m'am hotărît să vă spun astăzi ceeace mă frământă pe mine de atâta vreme.

Uite... ce ar fi să facem aci la noi, la uzina a treia, un cerc sportiv. Şmanioti, care-i preşedintele colectivului sportiv, mi-a spus că nu-i treabă grea. Ajutaţi de el o să izbândim!"

Hrudei a arătat apoi că la laminorul de tablă sunt destui oameni dornici să facă sport... că vor face mai întâi o echipă de fotbal... apoi o secţie de popice... vor juca şah aci la colţul roşu...

Pe măsură ce-şi depăna gândurile, deslegai în vorbele lui Hrudei tot mai multă înflăcărare şi simţeai că el vede aevea echipa de fotbal... concursurile de popice... mesele de şah dela colţul roşu înconjurate de muncitorii din uzină.

...Pe valea Hăvăii iarba a dat colţ şi printre firele mici, verzi, se înalţă cupele albe ale ghioceilor. Dinspre Poiana Mărului adie vânt de primăvară. In după amiaza aceia Radu Romulus a apucat-o spre arena sportivă să vadă cum e terenul.

Acolo s'a întâlnit şi cu preşedintele colectivului sportiv, cu Victor Şmanioti. Dar nici n'au intrat bine în vorbă şi pe poarta arenei au apărut vreo 15 muncitori printre care se afla şi Hrudei Carol — şi Mihai Birău — şi Constantin Bratu.

— D'apoi ce dor vă aduce pe aicea? îi întrebă Radu Romulus, membru în conducerea colectivului.

— Cum ce dor? Asta e vorbă! Am venit să ne daţi echipament şi să începem antrenamentul la fotbal — răspunse Hrudei. Acum vrem să ne facem şi noi un cerc sportiv.

— Asta-i bun. Dar era mai bine ca întâi să faceţi cercul sportiv şi apoi să veniţi la antrenamente. Dar dacă de acuma aţi venit... le spuse Victor Smanioti, duceţi-vă şi luaţi-vă echipamentul.

A doua zi, muncitorii dela laminorul de tablă dela uzinele Oţelul Roşu — şi-au constituit cercul sportiv şi în fruntea lui l-au pus pe comunistul Carol Hrudei.

...Anton Szatmari e maistru pe schimb la ajustaj. Îi place mult sportul. Dar la fotbal nu mai merge. Părul i s'a cărunţit pe la tâmple şi nu mai poate alerga aşa ca unul tânăr. Îi place însă să joace popice.

Într'o zi i-a spus lui Hrudei, după o şedinţă a organizaţiei de partid.

— Măi Carol, vreau să facem o echipă de popice de să se ducă vestea şi în celelalte uzine.

S'au sfătuit cum să facă, cum să dreagă şi a doua zi au stat de vorbă cu Adalbert Plesberger şi cu Mangiate Matei.

— După masă facem primul antrenament!

...Şi aşa a început să crească cercul sportiv dela uzina a treia. Aveau acum o echipă de fotbal şi o secţie de popice. Au pornit şi la înscrierea de membri. In Mai erau 12... în Iunie 16... In August 21.

Dar treburile nu mergeau aşa uşor. Oamenii lucrau în trei schimburi şi deaceea o parte lipseau de la antrenament. A stat Hrudei şi s'a gândit. Dar n'a scos-o la capăt. Atunci s'a dus la organizatorul grupei de partid şi aici a primit tot sprijinul. Unii au fost mutaţi în primul schimb, iar la antrenamente veneau acum cu toţii.

...Ziua aceea nu o vor uita niciodată, nici lăcătuşul Carol Hrudei şi nici toţi ceilalţi muncitori dela uzina a treia.

Era o zi de toamnă târzie şi cerul îşi scălda un colţ din nemărginirea albastră în apele Bistrei. In sala comitetului de partid s'au adunat toţi sportivii din uzinele Oţelul Roşu. Se făcea analiza activităţii sportive. Când i-a venit rândul la cuvânt lui Carol Hrudei s'a potolit orice murmur din sală.

— Noi cei dela uzina a treia suntem tare mândri că astăzi putem raporta partidului că cercul nostru sportiv a ajuns în fruntea 16 jucători de fotbal... 15 popicari... 4 şahişti... 4 înnotători şi un boxeur. In rândurile noastre sunt doi purtători ai insignei G.M.A. şi 15 aspiranţi.

Printre sportivi se află stahanovistul Mihai Birău şi fruntaşii în producţie Ion Ciolca, Matei Mangiate şi Victor Piss. Dar dacă am ajuns aci, apoi asta se datoreşte în primul rând ajutorului, pe care ni l-a dat colectivul sportiv şi organizaţia de partid.

Apoi s'a înscris la cuvânt laminatorul Augustin Birău.

— Eu numai câteva vorbe aş vrea să vă spun! Pentru noi muncitorii dela uzina a treia cercul sportiv este o mândrie. Dar mândria asta nu va fi deplină dacă ne-om opri aci.

...Se înserase. De dincolo de deal se zăreau ultimele pâlpâiri ale soarelui. Parcă şi acolo se dădea o şarjă de oţel!

FLORIN ŞERBAN

Chemarea asociaţiei sportive Ştiinţa

Zilele acestea a avut loc şedinţa Consiliului Central al asociaţiei sportive Ştiinţa. In cadrul acestei şedinţe a fost analizată activitatea desfăşurată de către colectivele sportive şi consiliile orăşeneşti ale asociaţiei în anul care a trecut. In mod special au fost studiate realizările şi lipsurile în ceeace priveşte activitatea profesională a studenţilor sportivi ajungându-se la concluzia că succesele obţinute până acum deschid largi perspective în viitor pentru îmbunătăţirea pregătirii profesionale a studenţilor sportivi, pentru traducerea în fapt de către massele largi de studenţi a lozincei: „Primii în sport, primii în învăţătură".

Cu prilejul acestei şedinţe consiliul central al asociaţiei Ştiinţa a adresat membrilor asociaţiei următorul îndemn la muncă în pragul unui nou an de activitate:

„La începutul celui de al doilea an din Planul nostru Cincinal asociaţia sportivă Ştiinţa adresează tuturor membrilor ei îndemnul de a-şi înzeci eforturile pentru a obţine, în anul ce vine, noi succese pe tărâm sportiv, precum şi noi şi frumoase biruinţi în pregătirea lor profesională.

Datorită condiţiilor create de Partid şi Guvern sportul universitar a luat un puternic avânt în Republica Populară Română şi realizările obţinute în anul ce s'a scurs sunt mărturia puternicei desvoltări pe care a cunoscut-o activitatea sportivă în rândurile universităţilor şi institutelor noastre superioare de învăţământ.

Învăţând din bogata şi înaintata experienţă a celui mai avansat sport din lume noi trebue să pornim cu hotărîre, în anul ce începe, pentru a face din fiecare student sportiv un student fruntaş în învăţătură, fiind convinşi că prin aceasta fiecare efort, fiecare străduinţă a noastră este îndreptată spre înflorirea Patriei, spre fericirea poporului muncitor.

Păşind într'un nou an studenţii sportivi din toate centrele universitare ale ţării sunt chemaţi să pornească cu şi mai mult avânt la muncă şi prin rezultatele pe care ei le vor obţine în apropiata sesiune de examene să arate că sunt mândri de a purta titlul de onoare de sportiv al Republicii Populare Române".